

071224 Julnatten Henrik Glamsjö

Herdarna låg och vaktade sin hjord om natten. De var kanske samlade runt lägerelden och ovanför sig såg de stjärnorna som glimmade. Kanske lyste månen stilla över flocken med får i hägnet som de samlats i för natten för att skydda djuren mot rovdjuren. Kanske samtalande de om det som hänt under dagen. Kanske tittade de på en stjärna som brann ovanligt starkt i natten.

Ändå var det säkert en helt vanlig kväll för herdarna. Säkert kunde de inte i sin vildaste fantasi föreställa sig det som inträffade. Att de denna kväll skulle få se himlen öppen och en stor himmelsk här med änglar skulle sjunga lovsången i natten. Åra åt Gud i höjden och frid på jorden åt människor som han älskar. Och ändå var detta långt ifrån det största undret de skulle få se denna natt.

Betlehem, en obetydlig stad alldeles i närheten av Jerusalem, men alla viste något om staden som gjorde den viktig. Säkert viste herdarna detta också: att detta skulle vara staden där den de väntat på skulle födas. Honom som profeterna vittnat om i årtusenden skulle till sist födas i denna lilla stad.

Så herdarna gick in till staden för det hade änglarna sagt. Och även om änglakören var större än något de sett under hela sitt liv är det i krubban på halmen de ser det verkliga undret: ett litet barn.

Så här långt kan vi alla hänga med. Men vad var det herdarna såg, egentligen? Vi kan också se barnet för vårt inre öga. Vi kan också se den trötta men lyckliga modern. Men vem är han som vilar sig efter sin egen födelse där på halmen i stallen, vem är han egentligen?

Vad var det änglarna sjöng: fred på jorden bland människor som Gud älskar.

Herdarna anade och viste väldigt lite av vad vi vet om saker och ting. De visste exempelvis inte att universum är oändligt. Att när vi blickar ut om stjärnhimlen, liksom herdarna den där natten, fortsätter det i oändlighet, det tar aldrig slut. Det viste inte heller mycket om vilket under och mirakel själva livet är. De hade aldrig sett en cellkärna dela sig. Men ändå kände de kraften bakom allt.

Vår tro är att bakom allt detta bor en kraft större än något vi, ens avlägset, kan föreställa oss. En kraft så stor och mäktig att den går över och förbi varje beskrivning av oss som är skapade. En kraft vars storhet vi bara lite grand kan smaka på när vi ser stjärnorna och himmeln. Eller när vi förundras över själva livet. Denna kraft kallar vi Gud, Herre och Fader. En kraft som fyller allt och är ursprunget till allt. Denna kraft är också kärlek. Gud som fyller hela universum är ren kärlek.

Och så på denna planet, jorden som är vårt hem i universum finns vi, varelser skapade av Gud som precis som Gud också har förmågan att älska. Bland alla varelser är vi den enda som har förmågan att älska Gud tillbaks. Och all sann kärlek måste vara ömsesidig. Så vill Gud att det skall vara.

Hur skulle Gud kunna uppväcka denna kärlek? Hur skulle han få oss att upptäcka honom i allt fantastiskt han skapat? Svaret ligger där på halmen i Betlehem, gossebarnet är svaret på Guds kärlek och herdarna lutar sig fram för att få se.

Ett barn. Ett barn som i sig själv förenar Gud och människa. Gud blev människa för att vi skulle kunna komma till honom. Det är detta änglarnas lovsång betyder. Fred på jorden bland människor som han älskar. Fred i det yttre mellan människor och frid i mitt inre.

Detta är detta som är miraklet denna kväll. Det är detta som är undret. Ett litet barn som är Gud och människa. Herdarna såg honom som vävde samman himlakropparna som stiftade naturlagarna. Låter det konstigt. Det är det, det är ett mirakel. Det är större än vi kan hoppas att förstå. Det enda vi kan göra är att tillbe, liksom herdarna. Falla ner inför honom som är Gud och människa Jesus Kristus vår frälsare och Gud. AMEN